

неко понашање, пасивно или активно, било дискриминација није потребно да такво понашање буде свесно, већ је могуће да буде и без дискриминаторске намере, али да је довело до дискриминаторских последица. Закон познаје непосредну и посредну дискриминацију. Непосредна дискриминација је када се грубо крши једнакост, без околишања или заклањања иза неких правних аката. Посредна дискриминација је када је кршење једнакости мање уочљиво и заклања се испод привидног постојања једнакости. Непосредна дискриминација постоји када, на пример, прописи о раду уопште не садрже одредбе којима се забрањује дискриминација на раду, а посредна када прописи о раду садрже одредбе којима се забрањује дискриминација, али не садрже одредбе о заштити трудница на раду. На тај начин законодавац привидно штити жене, али жене које желе да рађају немају заштиту на послу, па тако посредно долази до дискриминације.

5.3. Држава као послодавац и регулатор.

Закон о равноправности полова уводи троструке обавезе државе.

Прво су **обавезе државе као послодавца** (државни органи, јавне установе). У том смислу, послодавац – држава је дужан да запосленима омогући једнаки третман у вези са остваривањем права из радног односа и по основу рада. Послодавац је дужан да води евиденцију о полној структури запослених, а онај који има више од 50 запослених дужан је да усвоји план мера за отклањање или ублажавање неравномерне заступљености полова за сваку календарску годину, као и да сачини годишњи извештај о спровођењу тог плана и достави га министарству надлежном за послове равноправности полова. Забрањује се прављење разлике по полу приликом запошљавања, распоређивања на радна места и напредовања на послу. Послодавац је дужан да свима исплати једнаку зараду за исти рад или рад једнаке вредности, без обзира на пол. Забрањује се узнемиравање, сексуално узнемиравање и сексуално уцењивање на послу. Свим запосленима мора се омогућити једнак приступ стручном усавршавању и обуци.

Друга врста **обавеза су надзорног карактера**. Држава образује орган државне управе – министарство који се бави равноправношћу полова, па тако у постојећем систему државне управе овом облашћу се бави Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања. У Закону о равноправности полова предвиђено је да надзор над применом врши министарство надлежно за послове равноправности. Прописане су казнене одредбе за случајеве тежег кршења равноправности, односно дискриминације, односно могу се изрећи новчане и прекршајне казне. За разлику од ових казnenих мера које се примењују када се одређени догађај кршења равноправности већ десио, Закон предвиђа и мере праћења стања у овој области, као што су обавеза министарства надлежног за послове равноправности да једном годишње Влади поднесе извештај о стању у области равноправности полова, као и контролу послодавца у припреми и извршењу плана за отклањање дискриминације.

Трећа врста обавеза су **обавезе државе као регулатора** друштвених односа. Држава је дужна да се стара о забрани дискриминације и политици једнаких могућности кроз:

1. социјалну заштиту,
2. здравствену заштиту,
3. брак и породичне односе,
4. образовање, спорт и културу,
5. политички и јавни живот,
6. посебну судску заштиту.

У области социјалне заштите Закон подразумева забрану дискриминације приликом остваривања било ког права из области социјалне заштите (накнада за време незапослености, нпр.), али и проактивне мере побољшања материјалног положаја самохраних и незапослених родитеља за које су локалне и републичке власти дужне да одвајају средства у својим буџетима.

Здравствена заштита подразумева забрану дискриминације приликом остваривања права на здравствену заштиту, као и проактивне мере посебне здравствене заштите жена у превенцији и раном откривању болести, заштиту у вези са планирањем породице, током трудноће, порођаја и